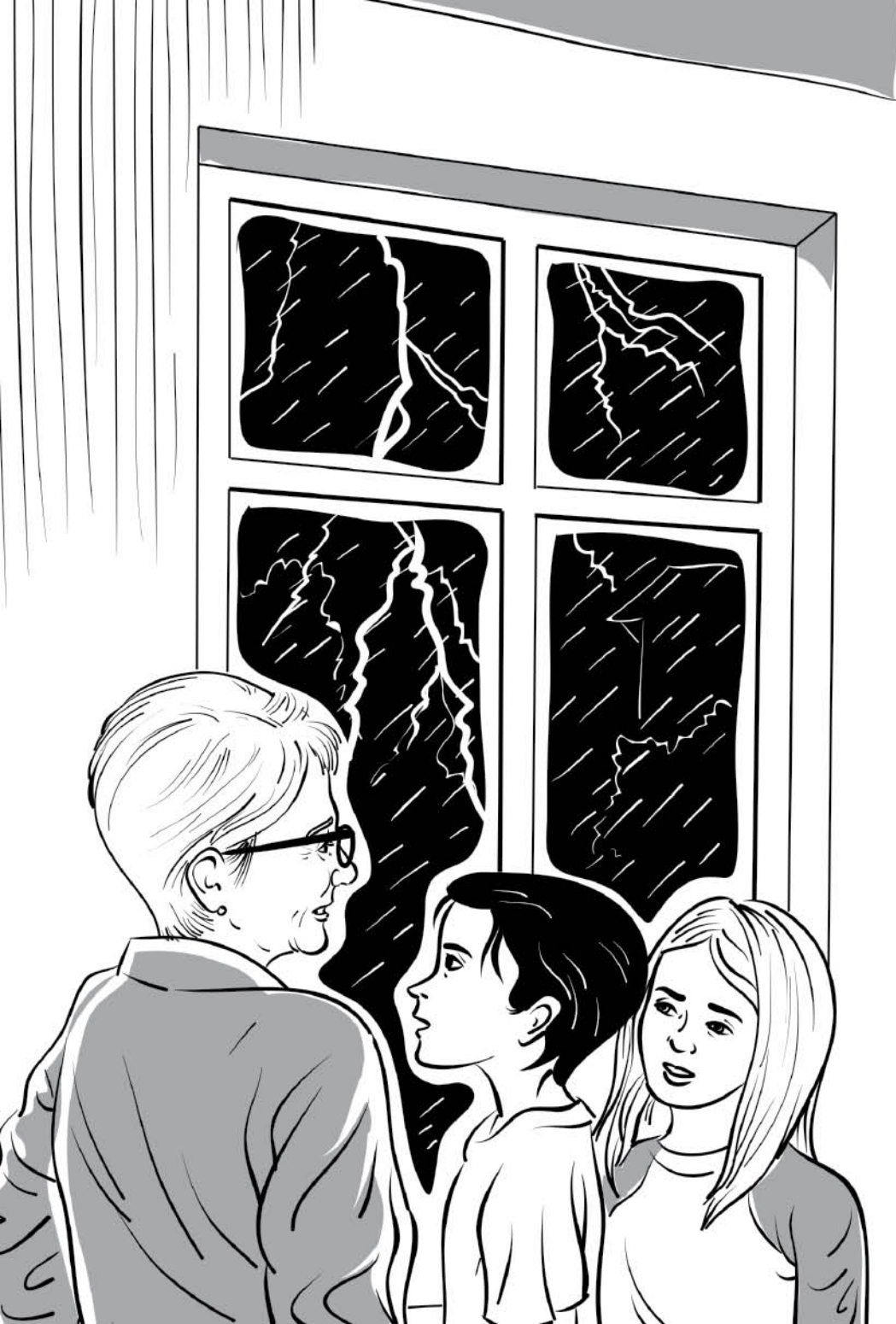

pijama, gata de culcare, încercând să străpungă cu privirea prin negurile vremii. Alături de pat, în colțul camerei, se odihnea un dulap simplu din lemn de brad. Pe peretele din dreapta, lângă ușa care dădea în cealaltă cameră, era un blidar, iar în față, o găleată cu apă; apoi o mică sobă în colț, cu câteva lemne sub ea, și cu un geam la ușă, prin care se vedeau vesele jocurile flăcărilor care bucurau aerul; de cealaltă parte a camerei, o laviță îngustă și tare, în fața unei mese în jurul căreia încăpeau pe vremuri patru persoane, dar acum, la câțiva ani după ce Bunicul plecase din lumea aceasta, stăteau doar ei trei.

– Nu vă fie frică, le spuse ceva mai hotărât Bunica, îndreptându-se cu pași mici și atenți spre sobă. Mai puse un lemn pe focul care le dădea nu doar căldură, ci și un sentiment de siguranță copiilor. Așa, continuă ea, acum o să fie bine...

– Aaa, țipă fetița odată cu tunetul asurzitor care bubui atât de aproape încât ai fi putut jura că era acolo, în cameră cu ei.

Cei doi copii săriră din pat ca arși și o cuprinsă pe Bunica cu mânuțele lor, strângându-i șorțul. Bunica îi ocroti cu brațele.

– Nu-i nimic, e doar un fulger, ca toate celelalte. Nu vă fie frică, haideți în pat. O să vă spun o poveste, ca să ne fie mai ușor.

Bunica îi acoperi cu plapuma caldă, umplută cu lână de la oile din zonă și cusută cu mare pricepere de femeile din sat.

Afară, ploaia începu să lovească fără milă țigla veche acoperită de mușchi, iar vântul o ajuta să asalteze în rafale

– Toată lumea la dus bagaje, spuse repede mama, fiindcă îşi ştia prea bine copiii, care abia ar fi aşteptat să o zbughească.

Protestau, dar ajutau, luându-şi fiecare nu doar rucsăcelul personal, în care şi-a pus fiecare ce a vrut să-şi ia, ci şi câte un mic băgăjel. Le-au dus în mijlocul cămăruţei, apoi au ţâşnit amândoi prin spatele casei, alergând prin iarba îmbrăţişată anul acesta doar de adierile vântului şi sărutată numai de picăturile de rouă şi de ploaie.

– Haide, mai repede, îi strigă Arthur surioarei lui.

– Aşteaptă-mă şi pe mine, îi răspunse ea, împleticindu-se prin iarba înaltă.

– Vino!

– Stai, unde te grăbeşti aşa?

– Arthur, se auzi vocea fermă a mamei, stai! Vino înapoi!

Arthur se opri brusc din alergat, se uită lung spre munte, apoi întoarse încet privirea: în spate era sora luptându-se cu iarba care-i ajungea în anumite locuri mai sus de genunchi, iar, câţiva metri mai încolo, mama, cu mâinile în şold, cu o privire de viking.

– Ups, spuse el, şi porni spre ele. Da, mama? întrebă mios.

– Unde crezi că alergi aşa, fără să o aştepţi pe Mara şi fără să vorbeşti cu mine înainte? Asta e valabil pentru amândoi, adăugă repede, pentru a nu-i da satisfacţie fetei, ci pentru a le arăta că regulile sunt la fel pentru amândoi.

– Păi... prin natură, zâmbi el.

Cărarea ducea către un mic lac, perfect oval, care se zărea în depărtare, de un verde ca de smarald.

Arthur porni în direcția lui. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai verde arăta, un verde deschis, minunat. Și, cu cât se apropia mai mult, cu atât Arthur înțelegea că, de fapt, ce vede nu este un lac. Încă nu înțelegea ce este, nu-și dădea seama, dar ardea de nerăbdare să ajungă acolo, să vadă ce e. Părea a fi ceva sferic sau, în fine, mai degrabă o formă ovoidală, ca de ou, ca o boabă de strugure.

Armurierului îi stătea pe limbă să spună ceva, dar se abținu.

– Iar noi o să o vrăjim pe Muma Pădurii Tropicale și o să o facem bună.

Armurierul își mușcă limba și tăcu.

– Clar? Aici intervii tu: Arthur are nevoie de o armură, pentru că nu puține o să-i fie încercările până o să ajungă acolo.

– Ooo, da! nu se mai putu el stăpâni de data aceasta.

– Așadar, ne-am înțeles? Poți să o faci?

– Firește că pot să o fac. Într-o săptămână e gata.

– Până mâine!

– Cuuum? Imposibil!

– Pentru tine, nimic nu e imposibil!

– Maiestate, te rog, știi că nu pot rezista laudelor Măriei Tale!

– Știu, râse Ileana Cosânzeana.

– Bine, bine, până mâine. Cum să fie?

– Păi, ideal ar fi să fie pe măsura băiatului, glumi ea.

– Ha, ha, râse cu poftă armurierul, Maiestatea Sa se ține de șotii.

– Da, scuze, nu e timp, știi.

– Mă gândesc că ar trebui să reziste la lovituri...

– Da.

– La foc... mai ales la cel pe care o să-l sufle balaurii...

– Firește, aprobă zâna.

– La venin...

Sub ochii lor uimiți, Muma Pădurii Tropicale se ridică în văzduh, mânată de o forță nevăzută, plutind apoi așa nemișcată la câțiva metri deasupra mesei de ceremonie. Părul alb i se schimbă într-unul de aur. Fața-i plină de bube, negi și riduri se transforma într-una fină, albă ca spuma laptelui, fără pată. Dinților lipsă le lua locul o dantură care ar fi făcut invidioasă și o vedetă de la Hollywood dintr-o reclamă la pastă de dinți. Degetele chircite ca niște cârlige se transformau în degete de pianist.

Întregul corp al Mumei Pădurii Tropicale se schimbă bucată cu bucată din hidoșenia care era înainte într-o frumoasă și pură fecioară. Iar hainele murdare și pe care le purta se transformară, la rândul lor, într-o rochie de dantelă albă, imaculată.

Apoi forța aceea invizibilă o coborî înapoi, încet, pe masă. Fosta Muma Pădurii Tropicale deschise ochii.

Toți stăteau cu sufletul la gură, așteptând. Ileana Cosânzeana însăși se dădu doi pași în spate, poate să-i lase spațiu, dar poate și pentru că nu știa cum o să reacționeze aceasta. Frumoasa fecioară se ridică în picioare, se frecă de câteva ori la ochi, apoi privi peste întreaga adunare, în jos, în vale. Un zâmbet larg îi lumină minunata-i față.

Ileana Cosânzeana se întoarse spre mulțime, indicând cu mâna spre față.

– Preaiubiții mei, v-o prezint pe Mama Pădurii Tropicale!